

отъ боговетъ предложение една награда отъ държааното съкровище.“

„Ето го, ето го тукъ!“ извикаха отъ всички страни. Мнезий бѣ това, синътъ на Антифанъ. И тѣ вдигнаха посочения на ржце и ликуваха и го възхваляха. И бърже, безъ уговорки, му дадоха много пари. Човѣкътъ отказваше да ги приеме, защото му била достатъчна радостта и наградата, че неговото хрумване е предизвикало решението на народа. Не иска да вземе нито пара. Хората тогава отидоха и предадоха паритѣ на жена му, която ги прие.

Скоро следъ туй пристигна единъ корабъ, който донесе причинителя на всичкитѣ беди, дълбоко мразения Дионисъ. Тимолеонъ го пощади великодушно и му позволи да се движи изъ Коринтъ като свободенъ гражданинъ, и по тоя начинъ голѣмия злодѣецъ и убиецъ ходѣше навредъ изъ улицитѣ свободенъ, разглеждаше любопитно общественитѣ здания и се разговаряше свободно съ всѣкого. Нечистата съвѣстъ на каления престъжникъ не се разбуди, ала неговитѣ средства бѣха ограничени, и сега той се престори, като че му е безразлично, за дето е принуденъ да се храни въ най-обикновенитѣ крѣчми, да митка изъ берберницитѣ, и да общува въ вартепитѣ и тамъ да пие вино съ моряцитѣ и долнитѣ люде. Не му дойде на умъ, да избѣга отъ хората, както направи Тимолеонъ, а когато го обсипваха съ подигравки, той отвръщаше сжщо съ такива.

Веднѣжъ нѣкой му рече: „Ти си ималъ въ палата си толкова дълго време Платона, но каква полза си извлѣкълъ отъ общуванетоъ съ философа?“

„Той ме научи да пренасямъ търпеливо нещастieto си,“ отвърна той. Другъ единъ влѣзе въ жилището му и отърси мантията си подигравателно. „Да не би да помислишъ нѣщо, че подъ нея нося нѣкоя кама за тебе.“

Когато той си отиваше, Дионисъ му рече: „Изтърси си сега мантията още веднѣжъ, за да видя, да ли не си скрилъ подъ нея нѣщо мое.“

„Тѣй зеръ, ти си прогонилъ Платона? Защо си го сторилъ това?“ го дръпна трети.

„И азъ самъ точно не зная защо“, отвърна той, „и тъкмо туй е най-лошото, че царе-

тѣ не всѣкога биватъ съветвани отъ истинно-любиви служители“,

Диогенъ, чудния мждрецъ, който, между друго, бѣ и единъ грубиянъ, му рече веднѣжъ: „Скърбя за сждбата ти, Дионисъ.“

„Добре правишъ, наистина, че ме жалешъ“.

„Да те жалья ли? Не, туй азъ не го правя, защото нѣмамъ поводъ за туй. Напротивъ, ти си сега по-добре, отколкото заслужавашъ. По право, ти би трѣбвало да седишъ като твоя баща въ постоянни грижи въ твоята тиранска крепостъ до края на живота си, вмѣсто да живѣешъ тукъ при насъ на свобода и радостъ.“

* * *

„Тимолеонъ би трѣбвало да дойде, за да може да се види разликата между него и Дионисъ,“ говорѣха мнозина. Ала при все това Тимолеонъ пакъ не дойде. Следъ като освободи Сиракуза и други грѣцки колонии, той си съгради една кжща въ Сиракуза и повика тамъ и домочадието си. И тукъ той помогна на общината да затвърди своята държавна наредба, своитѣ закони, и помогна, изобщо всѣкому, който се яви при него, дружелюбно и кротко. Търпеливо пренасяше той своето страдание. „Така ли мислятъ боговетъ?“ казваше той. „Тѣ ме щадятъ отъ пълнитѣ съ упрекъ погледи на людетѣ, които виждатъ въ мене всѣкога братоубиецъ.“

Никой не можеше да го разубеди отъ това. Гражданитѣ викаха ослепѣлия вече Тимолеонъ въ всичкитѣ свои съвѣщения, поздравляваха го съ почетъ и измолваха неговото отсждане, по което се и водѣха.

Когато той умрѣ, скръбъ покри цѣлия островъ. Бащата бѣ умрѣлъ, а дѣцата стояха натжжени около носилото му. Отъ далечна страна дойдоха натжжени, за да взематъ участие въ погребението, което се извърши на обществени средства. Споменътъ му остана живъ, и всички тжжеха, че само скръбъта можѣ да изтѣргне жилото отъ душата на дълбоко чувствителния, мекосърдеченъ човѣкъ, който не можѣ да бжде ошастливенъ нито отъ всеобщата любовъ нито отъ всеобщата почетъ.

Отъ немски Г. П.

